

(המשך מעמוד 18)

באמנות לרלות-החומר, היא המעידה על רלת-רוחה של האמנות עצמה... מעולם לא ניסתה אילה להיכנס לתוך מישחק יחסי-הציבור, שנראה כיום תנאי הכרחי לכל הרוצה להיות

ציירת באר, נרשוני הוא המךך...

אמן מוכר. מאז ומתמיד סלדה מהתנופה המיסחרית, שהחלה עוטפת את גרעין האמנות והפכה ערך לפני עצמה.

חינוך

דור העתיד: תמונת מצב

ילדים מחרידים בתי ספר מורחים צואה על דגליהמדינה. מעשי שובבות? רונן ברגמן

כדי לסיים בצורה נאה את שנת הלימודים, החליטה קבוצת נערים ונערות לארגן קומז'ץ — כזה אחד גיועי, עם תפוחי-אדמה, עיניים צרובות מעשן, וידורים על אהבה ראשונה. במיקרה נחוג המאורע הזה באוויר קרוב לבית-סיפרם.

במצע הפייסטה, בין תפוד לתפוד, החליטו הזכרים שבחבורה להפגין מעט מגבריותם לעיני הנערות המערצות. שער בית-הספר השנוא קרץ להם. הם נכנסו פנימה והחלו מטילים אבנים בכל דבר עשוי-מכתיב. כמעט כל השמשות בבית-הספר נופצו.

הצחקו והתענוגו הגיעו לספירות גבוהות. סוף-סוף יש הזדמנות להתנקם במורים, שהורירו ציונים בתעודה. סוף סוף הגיעה השעה להחזיר מנה אחת אפיים למוסר, שכלא אותם בין כתליו יום-יום משך כל השנה.

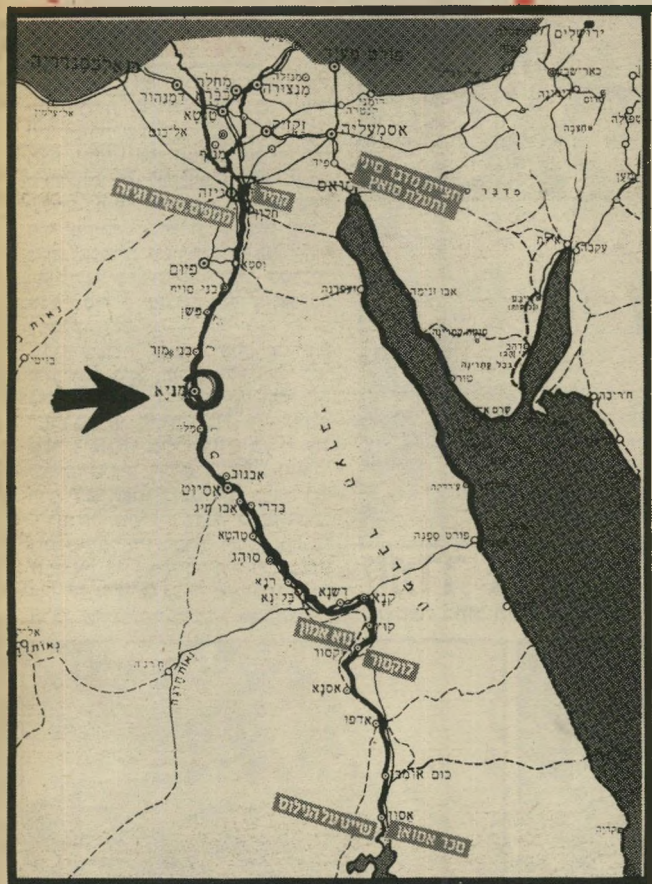
סיוו של המישמר האורחי הבחין בנעשה, ומיהר לעצור את הנערים. בחקירתם הורו כאשרמה ותירצו אותה כמעשה-שובבות, "בשביל הכיף".

ואז פינשטיין, מנהל אורט ביאליק, שבו התחוללה ההשתנה, העריך את הנוק ב-10 אלפים ש"ח. לפני חצי שנה התחוללה השתנה בהטיבית-הביניים, שהיכת לאורט ביאליק. האלמונים פרצו אז לכיתות, השחיתו רכוש, שברו שולחנות וכיסאות, תלשו קישוטי-קיר, עשו צרכים בכיתות, ואף הגרילו לעשות ומרחו את הדגל בצואה ריחנית.

העולם הזה 2658

לאן לא לנסוע: המקומות הגרועים, בתי-המלון חסרי-הנימוס, המיסעדות האיזמות והע"ירות הבלתי-נסבלות, שחבל לבזבז עליהן טיול

כאן, הוא ליהרר!

סוכני-נסיעות, מישרדי-פירסום וכמה מהטובים שבחברך ישמחו מאוד לעזור לך לבחור את המקומות המומלצים ביותר בעולם, ולפתות אותך לנסוע לשם. קל למצוא ממלצים לבתי-מלון קטנים ועלומים, שבהם בילו חבריך את השעות היפות ביותר בחייהם, או לבתי-הקפה הנפלאים והבלתי-מוכרים, שבהם פגשו את כוכבי-הקולנוע או את הימפהיות הגדולות ביותר בעולם, או את חופי-הזהב שנועדו לשימושך הבדאי, אבל מי מהם יתנדב לספר לך על הנפילה הגדולה שהיתה לו במלון מוכה-הפישפשים או במיסעדה המגישה מזון בלתי-אכיל, או שרות חסר-תקנה?

כדי לעזור לך, מזמין "העולם הזה" את הקוראים לספר לחבריהם, מעל עמודי "העולם הזה", על הנפילות האלה. כך יוכלו להיזהר ממקומות כאלה ברחבי העולם.

מלון באל-מיניה

אינני זוכרת את שמו של המלון, אבל אין כל בעיה. בעיר אל-מיניה, במרכז עמק-הנילוס במצרים, אין שני בתי-מלון. למען האמת, בכל האיזור שבין קאהיר ללוקסור (אל-אקסר) אין מלון נוסף, היכול לארח תיירים.

כאשר רציתי לנסוע למצרים, לפני שנים, החלטתי שעלי לראות הכל, ולא השאירי שום אתר-תיירות לביקור בעתיה. משתי סיבות: שמא יגמר השלום ואני אשאר מתוסכלת. או שמצרים כליכך לא תמצא חן בעיני, עד שלא ארצה לחזור אליה, למרות שנתרו לי עוד כמה אתרים חשובים לראות.

בגלל סיבה זו ביקשתי ממישרדי החברה הניאונרפית, שאיתה נסעתי, את הטיול העומד ביותר. הם הציעו את הטיול העובר דרך כל עמק הנילוס, מקאהיר עד לוקסור.

בספירה-ההררקה נאמר שיש לקחת מוזון ציורה לדרך, מכיוון שבמהלך שני ימי הנסיעה באוטובוס דרך עמק הנילוס לא יהיו מיסעדות המתאימות לתיירים. צחקתי בליבי למיקרא הדברים, וחשתי שמכיוון שכבר נסעתי דרך הורו ונפאל, שום מקום לא יוכל להפתיע אותי. ולא יתכן שמצי ריים, ארץ-תיירות מובהקת, לא תציע לתייר מקום לאכול ולשתות במהלך שני ימי-נסיעה.

ידידים, שהיו כבר במצרים, המליצו לטוס ישר ללוקסור, אבל אני התע-

לפני הנסיעה, החלטתי לקחת איתי ליתר-ביטחון כמה הבילות קרייקרים, צימוקים ושקרים. בקאהיר, ביום האחרון שלפני המסע בעמק-הנילוס, הזהיר מדריך החברה הניאונרפית את כל מי שלא הביא איתו מזון מהבית, לקחת חבילות-ארובה ארוזות מהמלון. שמעתי בקול.

עמק-הנילוס נראה בריוק כמו כסרטים המצריים של יום ישי. קילומטרים של חול ושרות-יירק, המצטופים לצירי הנילוס ותעלות המים. עצרנו בכיתה-קפה בתחנת-דלק, שבה תירלקו את האוטובוס שלנו. בית-הקפה, חדר ענקי מלא כפריים, תרנגולות, עיזים וחמורים, היה ציורי מאוד.

המדריך הזהיר שוב את הישראלים המפונקים שלא לאכול מזון שבושל שם, או יקות מקומיים. "רק תה או קפה", אמר המדריך, והסביר כי בני-המקום משתמשים לבישול במי הנילוס.

ברוך הספקנו לראות את הכפריים מתרחצים בנילוס, רוחצים בו את הג'וסים שלהם ומכבסים בו את גדיהם. בכמה מקומות ראינו גם גוויות של בעלי-חיים הצפות בנהר. מישהו טרח והוסיף כי גם כל ביוב מצריים זורם אל הנילוס.

שתינו בתחנה קפה, אכלנו מהמוזון שהבאנו מבית-המלון בקאהיר, והמ שכנו לנסוע. בתחנה הבאה, אחד המיקרשים הנפלאים שלאורך העמק,

העיר. בית רגיל, שלא הראה מבחוץ כל סימנים להיותו מלון. בכניסה היה דוכן-קבלה צר ומרגות תלולות לקומות העליונות. היינו עיפים מהנסיעה באוטובוס, מישהו העלה את המיוזרות ואנחנו אחריו. חדר קטן, מיטה כפולה וחדרון של מיקלחת ושרותים צמוד אליו. היה חם מאוד. דרך החלון הפתוח הגיעו קולות תרנגולות ועיזים. לא היה, כמוכן, מיווג-אוויר, ולכן אי אפשר היה לסגור את החלון. מישהו

כל הקבוצה העלתה במיסעדת המלון, בקומה העליונה. המיסעדה היתה קצת פחות עלובה מהחדרים, אבל בעלי שפם ארוך ועיניים מאימות עלו על השולחן וירדו ממנו שלמים, מפני שהגויאבה מקופסות-שימורים היה נהדר.

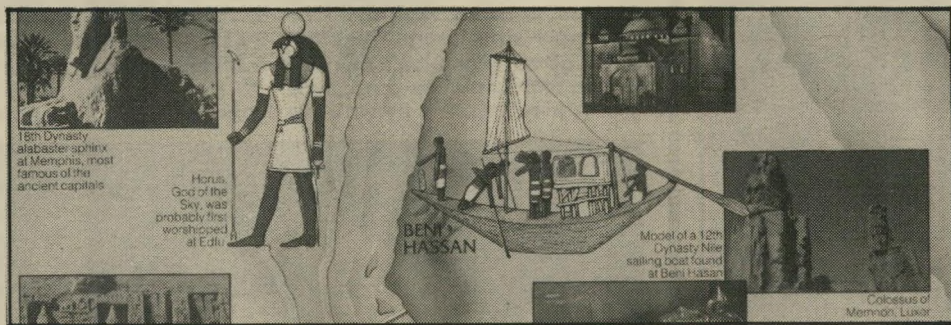
ידענו שנועד לנו עוד יום אחד של נסיעה במדבר עד שנגיע ללוקסור. כעת כבר האמנתי לכל מה שאמרו לי: שלא נמצא מיסעדה או מיוזון עד לוקסור. אבל זה היה מאוחר מדי. הצעתי המגומגמת של המדריך לקחת איתנו ארוחת-צהריים בקופסה, מהמלון באל-מיניה, לא התקבלה על דעתנו. שאריות ארוחת-הצהריים מהמלון בקא היר התקלקלו בחום הלוהט של המדבר. נותרו רק הקרייקרים, הצי-מוקים והשקרים. קפה שחור שתינו בשימחה באחת ממיסעדות-ההררכים הציוריות, ליד תעלת-מים.

את עקיצות הפישפשים אינני יכולה לייחס למלון זה, מכיוון שאני כמעט בטוחה שזכיתי בהן מאוכף החמור, שעליו רכבתי כדי להגיע לבני-חסן.

מדריך-הטיול לא נדהם מתלונותינו על המלון. "זה מה שיש", הסביר לנו. הוא אמר כי לאורך כל הדרך אין אף עיר אחת, ובה מלון משופר יותר מזה שבאל-מיניה. מומחים הסבירו לי אחר-כך כי האנגלים ויתר הטיילים המנוסים אינם משתמשים לעולם באוטובוס. הם עוברים את עמק-הנילוס בספינות-תיירים מפוארות, עוצרים ליד כל אתר וחוזרים בערב לספינה המתכה. כך הם נמנעים משרותיו של המלון באל-מיניה.

השלום עם מצריים קיים. החשק לנסוע למצריים התגבר בי עוד יותר אחרי הטיול הזה. אחזור לשם בשימחה. אבל לא למלון באל-מיניה.

אילנה אלון

אתר בני-חסן במודעת-תיירות מצרית מאיפה הכינים?

אמר משהו על עטלפים. בחוברת של החברה הניאונרפית היה כתוב: "גלון באל-מיניה (המלון ברמה סבירה)".

החדר נראה כמו שריד של מעברה ישראלית משנות ה-50. הלון כעל זכוכית סדוקה, סדין בגודל לא-מספיק, מטולא קרוע, אבל נקי, כיסה את המיטה. חדר-הרחצה היה חשוך, בגלל הנורה היחידה והרלה שהאירה אותו. המים היו קרים. טביעות-אצבע ישנות דבקו בכל דבר מסביב. הרלחות והמשקופים היו מלאים כתמי ליכלוך וישן. נזהרתי שלא לגעת בשום דבר, מלבד הברו, והקפדתי ללכת בסנדלים, ולא לדרוך על הריצפה.

שתינו מים מינרליים ושוב קפה. מישהו היה גיבור ואכל חביתה. שתי נשים אכלו גלידה עטופה באריות-נייר. הם בילו את היוםיים הבאים בתישימוס מצריים, ועל הספסל האחורי של האוטובוס בגניחות קורעות-לב.

"מלון ברמה סבירה"

את הלילה היחיד שבילינו בעמק הנילוס, העברנו בעיר קטנה הנקראת אל-מיניה. תחנת-רכבת, כמה רחובות צרים, ועגלות של מוכרי-אבטיחים.

המלון, שאליו הובאנו, היה במרכז

קשתי. לא רציתי להפסיד ביקור בבני-חסן, אתר מערות-הקבורה בעמק הנילוס, ובהן ציורי-קיר, מהיחידים במצריים, של שבת שמי. בצעירים נראים אנשים לבושים כותנות-פסים, ואיתם חמורים ונשים לבושות בגדים אכזזיים. "יש אומרים שאלה הם הציורים היחידים שנתרו במצריים מיעקב ובניו, על לבושים המיוחד, תויו פניהם והחיות המזרות (החמורים) שהביאו איתם מאסיה", קראתי באיזה מדריך, ודימוניי הלהלכו. "אני לא אפסיד את ציוריהם הבלעדיים של האבות בגלל פיגוע מיותר", החלטתי.

עקב האזהרות הרבות ששמעתי